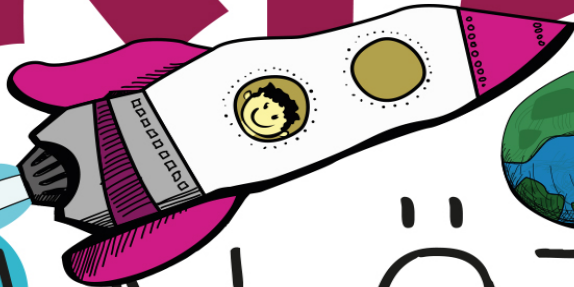

SORMAGIR MAHALLESİ
HIKAYELERİ

OLAĞANÜSTÜ
PARLAK BİR FİKİR:
UCUZ ROKET
YAKITI!

ÖZKAN ÖZE

SORMAGIR MAHALLESİ
HİKAYELERİ
**OLAĞANÜSTÜ
PARLAK BİR FİKİR:
UCUZ ROKET
YAKITI**

ÖZKAN ÖZE
Resimleyen: Sevgi İçigen

Yayın No: 208

Genel Yayın Yönetmeni: Ergün Ür

İç Düzen / Kapak: Zafer Yayınları

Tashih (Düzeltilme): Emine Aydın

ISBN: 978-605-4965-94-6

Sertifika No: 14452

Uğurböceği Yayınları, Zafer Yayın Grubu'nun bir kuruluşudur.

Talatpaşa Mah. İmrahor Cad. Terasvler Sitesi,

Büyük Otopark Zemin Katı, 1-A, Kağıthane - İstanbul

Tel: (0212) 446 21 00

Faks: (0212) 446 01 39

www.zafer.com

zafer@zafer.com

www.facebook.com/zafer yayinlari

www.twitter.com/zafer yayinlari

copyriht © 2015

Bu eserin e-kitap çevrimi **SaveAs Bilişim** tarafından yapılmıştır.

www.saveas.com.tr

Giriş:

Biz Şanslı Çocuklarız!

TACETTİN TACİ, Mahpeyker Çıtırak, İdris Takacı, Safinur Tazenane ve bendeniz Sormagır Mahallesi, Mürdümeriği Sokak'ta—top sahasının orası—oturan ve yazları bi türlü denize gidemeyen çocuklarız...

Bazen düşünüyorum da, aslında çok şanslı çocuklarız. Dört mevsimi de adam gibi yaşıyoruz.

Kışın, saatlerce kartopu oynarız. Soğuktan, patlıcan gibi morarır ellerimiz.

Baharda, bütün çiçeklerin açtığını görürüz; papatyaların, güllerin, mis kokulu karanfillerin ve devedikenlerinin...

Bütün dalların yeşillendiğini izler, çiçeklenmesini bekler ve koruk erikleri, çaktırmadan ceplerimize doldururuz...

Hiçbirimizin cebinde, cep telefonu, mp3 player, oyun şeysi.. falan olmadığından; koruk eriklerle cam misketler için, çok yer olur...

Upuzun yaz günlerinde, cümle oyunları, gözünü patlatana kadar oynarız sokaklarda.

Öyle saklanırsınız, öyle saklanırsınız ki; kendi kendimizi zor buluruz saklambaçta...

Biz şanslı çocuklarız! Tabii ya! Hem de çok şanslı!

Kolumuzu bacağımızı, en az bir kere arı sokar. Karahindibaları püfler, pıtırakları birbirimizin saçına yapıştırırız...

Ve öğleden sonraları birden bire bastıran iri taneli yaz yağmurlarıyla, bulaşık süngerini kadar ıslanırız...

Su birikintilerinde, iribaşların yavaş yavaş kurbağa olmasını seyrederiz...

Serçe yavruları, gözümüzün önünde tüylenirken, leylekler, dere kenarlarında köryılan avlar...

Ve ağaçlar sonbahar olduğunda, uçuşan sarı yaprakları toplar, sevdiğimiz kitapların arasında, hazineler gibi saklarız...

O sarı yapraklar ki, bütün bahar ve yaz mevsimi boyunca, ağaç dallarına konan ve canları her istediğinde pırrrrr diye uçup kaçan serçekuşların arkasından, “Ah ne olurdu, biz de böyle uçmak bileydik” diye iç ederlerdi de, nihayet sonbahar geldi mi, esen ilk rüzgarın peşine takılıp, muradlarına ererlerdi..

Biz şanslı çocuklarız!

Tabii ya! Hem de çok şanslı!

Mevsimleri takvimlerden değil; çiçeğinden, böceğinden, bağından bahçesinden ve ağacından biliriz...

İhlamur ağacından, erik ağacından, nar ağacından, elma armut ağacından, badem ağacından...

Neyse efendim, bu kadar tanış olmak yeter.

Durun bakayım!

Ben size ne anlatacaktım?

Bir kaç hikâye anlatacaktım!

Hah!

Hatırladım tamam...

Olağanüstü Parlak Bir Fikir: “Ucuz Roket Yakıtı”

TACETTİN TACİ’NİN aklına sık sık parlak fikirler gelirdi.

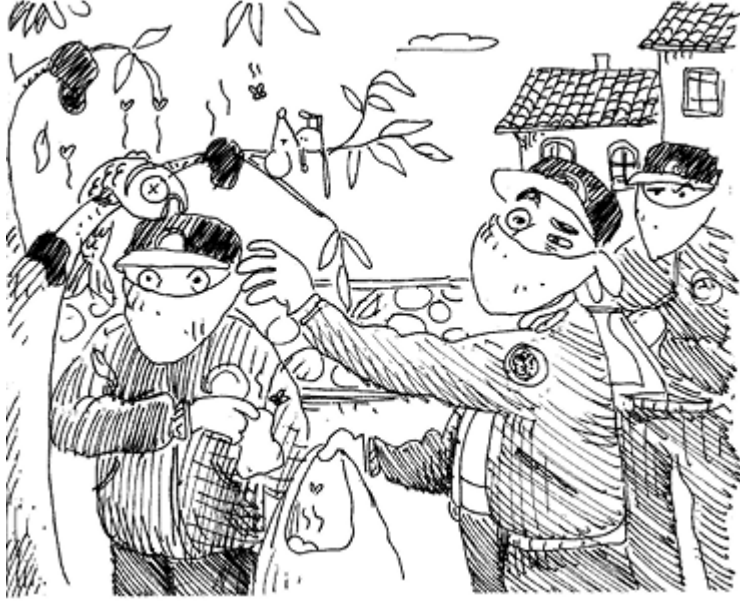
Mahallenin bütün kedilerini aynı anda besleyip doyurabilmek için, Hülagü Kasap’tan yalvar yakar kopardığı aha şöyle avuç içi kadar akciğer parçalarını, balıkçı Remzi’den zaten çöpe gideceği için çaktırmadan cebellezi ettiği kokmuş çinekop ile üç beş barbunu, ölü bir fındık faresini ve kedi milletinin damak tadına uyar uymaz daha bir takım iğrenç acaibülgaraibi, getirip Mahpeyker Çıtırak’ın sevgili iğde ağacının dallarına itina ile asmak bunlardan biriydi.

Doğrusu bu fena bir fikir değildi. İğde ağacını gören kedilerin gözlerini yerlerinden oynatacak kadar da parlak sayılırdı.

Aynı günün akşamı, Sormagir Mahallesi, Mürdümeriği Sokak no: 18'in bahçesinden o kusturucu koku yayılmıyordu, emekli başkomiser Necati Düpdürer, zabıtalrı aramıyordu, zabıtalr gelip, kedileri kovaşlamıyordu, ağızlarını burunlarını gangasterler gibi mendil ile sarıp, iğde ağacının dallarından pare pare ciğeri, aha böyle kolum gibi çinekopları tek tek toplamıyordılar iyi olacaktı ama iyi olmadı...

Bu talihsiz olaydan sonra Mahpeyker Çıtırak bir hafta Tacettin Tacı ile konuşmadı ve o yaz kimse ağzına iğde sürmedi. Oysa iğdenin dalları sereserpe yerdeydi...

Olsun! Bütün mahalleyi leş gibi kokutmasını, Safinur Tazenane'nin obur Japon balığı Toronaga'ya "mide fesadı" teşhisi koyduktan sonra zavallıyı maden suyunda yüzdürmeye kalkmasını, yüksek dallardaki ballı incirleri patlatmadan toplamak için soba borusu ve don lastiğinden yaptığı aletin İdris Takacı'nın kafasını patlatmasını falan saymazsak, Tacettin Tacı'nın neredeyse dahi olduğunu söyleyebilirdik...

– Balığa ne mi oldu?

– Balığın mide sorunu çözüldü çözülmese de, sürekli sırt üstü yüzmek gibi başka bir sorun baş gösterdi! İşte o pek çözülemedi...

Geçen senenin onbeş tatiliydi. Yağmur yağmıyordu ama gökyüzü fena halde grileşmişti. Tacettin Taci koşarak yanımıza geldi. Yanakları kızarmış, titreyen dudakları ise morarmıştı.

– Aklıma süper bi fikir geldi! dedi.

Ben bir şey demedim. Gülmem geldi ama onu da tuttum. Fakat İdris patladı:

– Şu kafamdaki dikiş izlerini görüyor musun?

– Yooo!

– Görmüyorsun çünkü saçlarım nihayet uzadı.

– Roket yakıtı yapacaz oğlum!

– Ay'a mı gidicez?

– O ileriki aşama! Şimdilik çok ucuza roket yakıtı yapmanın bir yolunu buldum. Hemen işe koyulalım birkaç kilo örnek yapalım. Yetkililerle temas kuralım falan..

– Yürü git!

Size, Tacettin Taci'nin aklına sık sık parlak fikirler gelirdi demiştim. Ama şunu ilave etmeyi unutmuşum. Ne yapar eder, o fikirlerin gerçekten parlak

olduğuna hepimizi inandırırđı da!

– Sabah ekmek almaya fırına gidiyordum. Deli Belkıs’ın anası, Deli Belkıs’ı kömürlüğe kömür almaya gönderiyordu. Arkasından da şöyle seslendi: “Küçük küçük parçalar getir. Belkıs! Öyle kaya gibi kömürleri alıp gelme. Ne kadar küçük olursa o kadar hızlı yanıyo soba...”

– Eeee..

– Anlamadın mı? “Ne kadar küçük o kadar hızlı”

– Eeee.

– Eğer kömür parçalarını yeteri kadar küçük yapabilirsek yanma hızları olağanüstü boyutlarda artacak demektir. Bu da bir roketi Ay’a götürüp getirecek enerjinin açığa çıkması için yeterli. Ama önümüzdeki en büyük engel, kömürü nasıl mikroskopik parçacıklar haline getirebileceğimiz..

– Bence mantıklı!

– Bence de, sence!

– Bence de!

Böylece Tacettin Taci'nin kömürden roket yakıtı imal etme projesine canı gönülden inanarak, İdris Takacı'ların kömürlüğüne doğru büyük bir heyecanla koşup gittik.

Kaya gibi kömürlerden iri iri parçalar kopardık. Sonra bu iri parçaları çekiçe onla bunla ezdik parçaladık. Yetmedi İdris'in annesi Remziye teyzenin taaa anaannesinin anaannesinden kalma antika bakır havanda bu kömür parçalarını sarımsak döver gibi ezdik de ezdik. Nasıl bir aşkla çalışıyor ve nasıl hayaller kuruyorduk. Kolay mı? Memleketimiz için ucuza roket yakıtı üretmekteydik üstelik kimselerin aklına gelmeyecek kadar basit bir yöntemle...

- Basit ama çok gizli!
- Orda burda söylemeyin oğlum! Bilim hırsızlığı diye bir şey var!
- Taco oğlum, biz bu işten para da kazanır mıyız la!?
- Sen ne diyon!
- Ama önce ülkemiz için!
- Eller Ay’a biz yaya! Ne zamana kadar? En büyük sorunu çözdük: Yakıt!
- Onlar iri oldu! Onlar iri oldu! Ez onları biraz daha. Stratosferden dışarı çıkamazsın yemin ediyorum, kalırsın aşağı düşersin ııııııııı diye..

– Tamam tamam!

Bir ara Safinur Tazenane’de yanımıza geldiyse de, “Üstüm kirlenir!” diye, hiç yanaşmadı. Bizim de üstümüz bir miktar kirlenmiş dediğine göre.

- Ayy, leş gibi olmuşsunuz! Yüzünüze gözünüze hele..!
- Vatan sağ olsun kızım! Biz Aya giderken arkamızdan el sallarsın artık.
- İdris, ez şunları ez biraz daha! Yerçekiminin etkisinden kopmak için güç lazım.. Ne kadar ince o kadar hızlı! Ne kadar ince o kadar hızlı!

Bütün gayretlerimize rağmen arada biraz iri parçalar kaldıysa da Tacettin dedi ki o küçük parçaların yanma hızının etkisi bu azıcık iri parçaların alev almasını sağlayacakmış, sorun yokmuş yani. Ne zeki çocuk!

Bir saat mi desem beş saat mi? Ben, İdris Takacı ve büyük bilim insanı Tacettin Tacı, kömürlükte yarım torba kadar un ufak edilmiş kömür tozundan roket yakıtı üretmiştik ki, İdris Takacı'nın dayısı, elinde kömür kovası ile kapıda belirdi.

- Uyyy! Size ne oldu?
- Roket yakıtı yapıyoruz Temel Dayı!
- Kömürden roçet yakiti mi yapaysınız?
- Aynen öyle. Ne kadar ince o kadar hızlı!
- Habu fikir çimimdur?

– Tacettin’in!

– Tacettun uşagum! Ha böyle Ay’a mi cidulur. Artık trenler bile kömür ile citmeyi. Siz delirdunuz mu? Hadi diyelum cidulur, siz önce bi lavaboya cidun! Elinizi yüzünüzü bi yıkayun. Ablam misir ekmegu etmiş. Gelin bi yeyun. Aç karna o kada uzak yola çıkmayun?

– İtrus! O kömür tozlarını habu kovaya ko bakayım! Ne kada ince o kada hizlu!

– Doğru ama Temel Dayı!

– Ula uşaklar, habu işi kimse duymasın size gülerler ha! Bi kitap açup baktunuz mi, Ay’a ciderken tepoya ne koyaylarmış?

– Bakmadık ama artık bakarız!

– Aferun!

Biz üç umutsuz vaka, elimizi yüzümüzü yıkamak için İdris Takacılar’ın bahçedeki lavaboya doğru kös kös giderken, isteyeceğimiz en son şey oldu. Bakkala, yufka almaya diye çıkan Safinur Tazenane bizi gördü ve her zaman olduğu gibi, düştüğümüz durumu özetleyen bir şarkıyı hemen oracıkta patlatıverdi:

“Eller Ay’a, siz lavaboyaaa

Eller Ay’a, siz lavaboyaaa”

– Yaktın bizi Tacettin!

– Galileo ile de dalga geçmişler..

– Yürü git!

Kedi Düşmanı Cengiz'e Ne Oldu?

SAFİNUR TAZENANE gerçek bir kediseverdir ve kedileri sevenlerle kedileri sevmeyenler arasında, kedileri sevmekten başka, daha pek çok fark olduğuna inanmaktadır...

Burnuna konan sivrisinekleri bile “Azıcık soluklansın” diyerek kovalayamayacak kadar yufka yürekli bir çocuk olan Tacettin Tacî’nin bir kediye pıssst dediği görülmüş şey değildir...

Mahpeyker Çıtırak’ın da kedilerle arası aşk derecesinde iyidir.

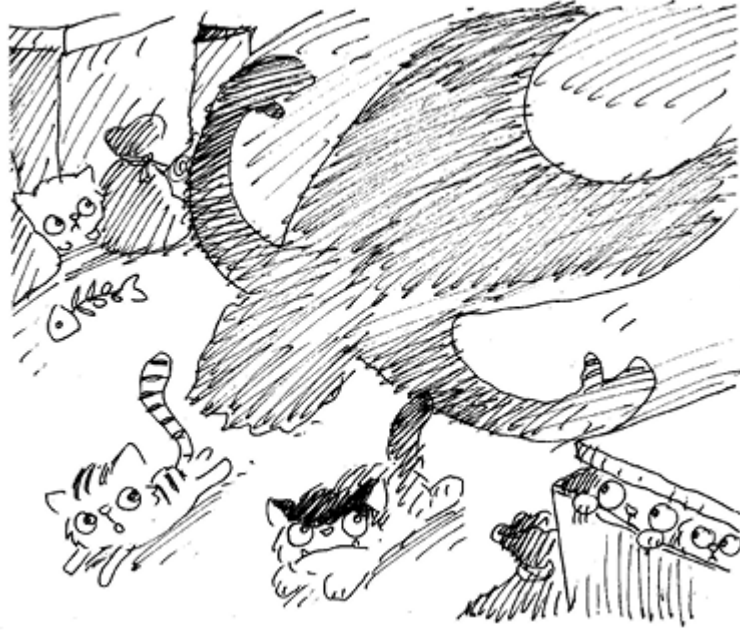
İdris Takacı’nın da gerçek bir kedisever olduğu Dursun Kaptan’ın balıkçı dükkanından üç-beş akşamda bir topladığı, hamsi kafalarını, lüfer palamut kuyruklarını, yere düşmüş ezilmiş kırmızı barbunları ve

istavritlerin arasına karışmış karidesleri toplayıp top sahasının kenarında mahallenin cümle kedilerine ziyafet çekmesinden bellidir....

Ben mi?

Ohooooo.. ben kedileri çok severim! Bayılırım kedilere; hele de şişman, turuncu, tembel, azıcık fesat ve adı da MESTAN olanlara..

İşte bu büyük kedi sevgisi yüzünden, hiçbirimiz Cengiz Tatak'ın geçen yaza kadar amansızca sürdürdüğü büyük kedi düşmanlığına bir anlam veremiyorduk...

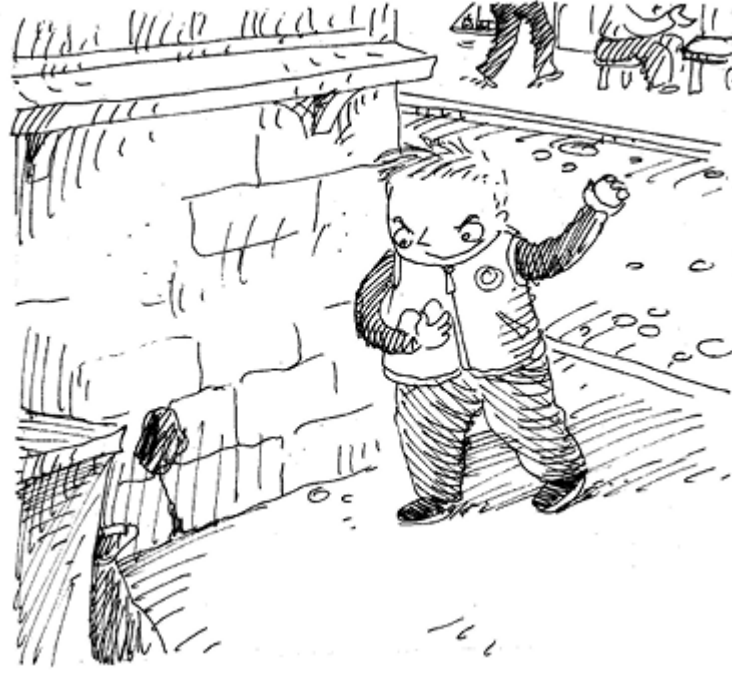

Cengiz Tatak kim mi?

Vasfiye teyzenin oğlu!

Cengiz Tatak'ın, en sevdiği oyun kedi taşlama idi.

Sormagir mahallesinin kedicikleri bu uğursuz yüzünden ne yazın serin gölgeliklerde, ne kışın sıcak kuytuluklarda şöyle gerine gerine yatıp uyuyamıyorlardı.

Tabii geçen yaz yaşanan o tuhaf olaya kadar...

Ne mi oldu geçen yaz?

Anlatayım da görün:

Geçen yaz Cengiz Tatak elinde sivri sivri taşlar ile bir kediciği, dar bir deliğe sıkıştırmış başında bekliyordu. Kedici dışarıya çıkacak olsa, kafasını gözünü yaracaktı.

Biz Tacettin Taci ile oradan geçiyorduk. Cengiz'e bağırdık...

- Yazıktır günahdır yapma la!
- Karışma sen, pilicimi yedi!
- Hayvan ne bilsin kimin piliciydi? Bilse yemezdi!
- Ben yiyecektim o pilici?
- Haa.. Piliç için değişen bir şey olmadı yani?

Kedi saklandığı yerden uzunca bir süre çıkmayınca Cengiz bu işi gurur meselesi yaptı ve kolunu aha şurasına kadar deliğe sokup kediyi kuyruğundan tutmaya kalktı. Sanırım tuttu da! Ama kolu deliğe sıkıştı. Kediyi çekip çıkarmayı bırakın kolunu da çıkaramıyordu. Kedi ise kuyruğunu, kolunun derdine düşen Cengiz'in elinden kurtarmış intikam alıyordu. Isırıyor, tırmalıyor daha neler neler...

Cengiz'in feryadı bütün mahalleyi ayağa kaldırdı. Biz Tacettin ile koştuk Cengizi çektik ama çok zor çektik... Cengiz kolunu kurtarınca, kedi de ok gibi fırladı gitti.

Pötürgeliler Kültür ve Dayanışma Derneği Kiraathanesi'nden bir takım adamlar Cengizin bağirtısına koşup geldiler.. Vasfiye teyze de Cengiziiiiiiiiim diye diye yetişti.

Cengiz bağıırıyordu ama ne bağırarak, ne bağırarak...

Cengiz'in dirseğinden aşağısını kan revan tırmık ve ısırık içinde gören Vasfiye teyze olan biteni öğrenince, "O kedi kuduz olmasın! Aman Cengiz'im kudurmasın!" diye ortalığı iyice ayağa kaldırdı.

Cengiz daha ne kadar kudurabilirdi ki? O da ayrı mesele...

Çaycı Yadigar Emice, “Alın onu sağlık ocağına götürün kuduz iğnesi vurdurun!” diye şamataya müdahale etti. Bağırıp ağlaması azıcık dinen Cengiz, iğne lafını duyunca feryadına feryat katarak resmen böğürmeye başladı. Bir ara kaçmaya yeltendiyse de, kıraathanedekiler onu kısıkıvrak tutup omuzlarına attıkları gibi Ümmüş Pörtlek Sağlık Ocağı’na götürdüler.

Tacettin Taci’yi iki yaz evvelinde bi köpek ısırmış ve o da kuduz iğnesi vurulmuştu.

– Bu kadar bağırıp çağırarak bi şey değil ha.

– Hiç mi acımı yo?

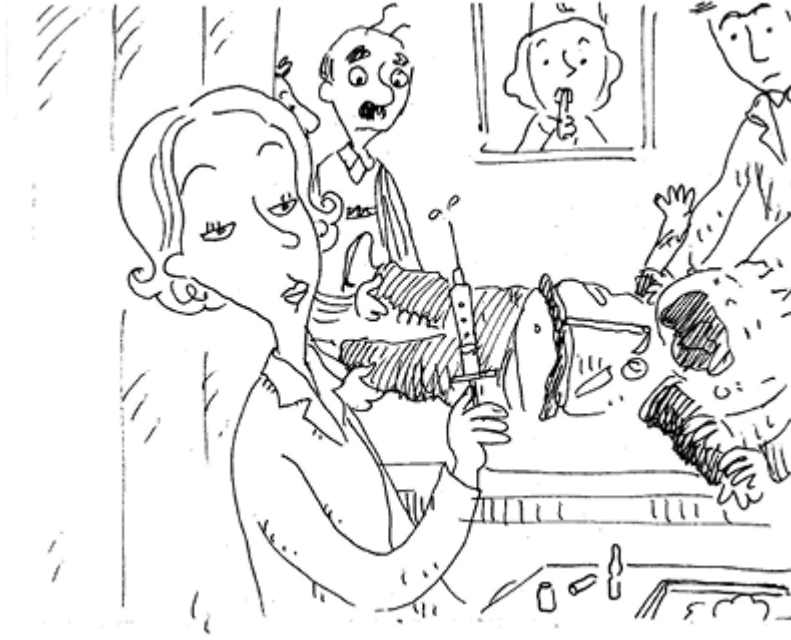
– Biraz acıyo ama çok az. Hem vurulmazsan daha kötü oğlum; ya kuduzsa?

– Öyle!

Bir süre Cengiz’i aşıya götürdüler. Ama ne götürmek!

İki kişi ellerinden tutuyordu. İki kişi de ayaklarından. İki kişiyi de yanlarına yedek alıyorlardı.

Bu ekibin hemen arkasından, “Cengiziiiiim! Cengiziiiiim” diye elinde bir şişe limon kolonyası ile Vasfiye teyze koşuyordu.

Cengiz, avaz avaz bağıırıyordu.

Ama ne bağıırmak! Ne bağıırmak!

Birkaç gün sonra biz o kediği gördük, gayet sağııklydı. Kuduz falan değildi yani.. Fakat Cengiz'in aşıları her ihtimale karşı yapıldı, bitti.

Aşılama işinden sonra Cengiz Tatak'a bir haller oldu. Kedi falan taşlamak, mahallenin çocuklarını tepelemek.. tövbe! Cengiz'i sokakta göremiyorduk bile!

Bu olaylardan birkaç hafta sonra, Dursun Kaptan'ın balıkçı dükkanına uğrayan İdris Takacı onu gördü.

– Cengiz Tatak'ı gördüm ben..

– Nerde?

– Dursun Kaptan'ın dükkanında..

– Ne yapıyordu?

– İstavrit sandıklarının üzerine oturmuş, tezgahtaki balıkları böööyle seyrediyordu.

– Yok ya!

– Etrafında da beş on tane kedi vardı. Cengiz'in bacaklarının arasında sürtüne sürtüne dolanıyorlardı..

– Ne diyosun?

– Dursun Kaptan, “Habu uşak varya Cenciz! Her sabah celey buraya, pisucuklarda onunla birlikte celey. Öğleye kadar bakaylar bakaylar paluklara, sonra çekip cideyler” dedi.

– Ne oldu acaba?

– Bilmem?

Safinur Tazenane, “Ben biliyorum ne olduğunu” dedi gülerek..

– Ne oldu?

– Kedilerin ahı tuttu onu!

– Tutar mı?

– Tutmaz mı hiç? Bütün mazlumların ahı tutar!

Saklambaç Oynarken Kaybolan Mahpeyker Çıtırak

SAFİNUR TAZENANE saklanma konusunda pek o kadar iyi değildir ama bulma konusunda çok iyidir. Ne zaman ebe olup ağaca yumsa, hiçbirimizin koşup sobelemesine izin vermeden eliyle koymuş gibi bulur bizi.

- İdris gördüm seni çık!
- Nerden gördün!
- Aslında görmemiştim niye çıktın ki?
- Hile yapıyorsun!

Fakat o gün Mahpeykeri bulamadı. Sadece Safinur Tazenane değil, hiçbirimiz bulamadık Mahpeyker'i...

- Eve mi gitti la!
- Niye gitsin oynuyorduk daha!
- E nere saklandı bu kız!
- Mahpeyker elma dersem çııııık!
- Mahpeyker oyun bitti kız oyun bitti!
- Mahpeyker annen çağırıyor!
- Köpek! Köpek! Köpek! Kaç Mahpeyker kaç!
- Tut! Tut! Tut!
- Tacettin suyunu çıkarma!
- Korkarsa çıkar diye ben öyle şeyettim...
- Ya bizi duyamayacak kadar uzaklara bir yerlere gidip saklandı; ya da saklandığı yerden çıkamıyor... dedi İdris Takacı.

Safinur Tazenane'nin dudakları titremeye başladı. Ebe o idi ya, ağaca o yummuştı ya, Mahpeyker'in kaybolmasından kendini sorumlu tutuyordu. Tam hırkasını çekiştire çekiştire bi ağlamak koyverecekti ki, İdris Takacı onu sakinleştirecek bir şeyler söyledi.

– Seninle ne alâkası var! İlk kez mi saklambaç oynuyoruz burada!

Ancak Tacettin Taci, yangına körüğü bastı:

– Bırakaydın da bi kerecik sobeleyeydi. No'lurdu ha! Bi kerecik!?

– Benim yüzemdeeeeeeeeeen!

– Aha işte! Tacettin bilerek mi yapıyorsun!?

– Ben ne dedim ki şimdi?

Safinur Tazenane, ha ağladı ha ağlayacakken, İdris Takacı, bendeniz ve Tacettin Taci, sağa sola bir kez daha bakınmaya karar verdik. Emekli Başkomser Necati Düpdürer amca'nın bahçesindeki şimşir duvarının dibine, Mahpeyker gibi bir kızın yanına bile yaklaşmayacağından emin olsak da, çöp bidonlarının arkasına, ihtiyar armut ağacının altındaki çukura, top sahasının kenarındaki hurda kamyonetin kasasına ve daha pek çok saklanmalık yere baktık. Ama Mahpeyker'den en küçük bir iz bile bulamadık.

Safinur Tazenane, burnunu çeke çeke, “Hava kararmadan gidelim, Semaver teyze'ye kızının kaybolduğunu söyleyelim bari” dedi.

İşte tam o sırada Cengiz Tatak, elinde bir zarf ile koşa koşa yanımıza geldi.

- Size mektup var!
- Kime?
- Hepinize ama “Safinur’a ver!” dedi.
- Kim?
- Mahpeykeer!

“Ayyy!” diye bi ılık attı Safinur Tazenane. “Kimbilir nerelere gitti de oralardan bize mektup g nderdiii!”

- Nerde o Mahpeyker?
- Evdeeee..

İdris Takacı Cengiz’in elindeki zarfı alıp, atığında iinden kocaman bir kağıt ıktı.

- Ne yazmış, ne yazmış? diye merakla sordu Safinur Tazenane!

– Al kendin oku dedi İdris Takacı. Zaten sana yazmış. Sonra da git o kıymetli arkadaşına, mektupla yapılan başvuruların kabul edilmediğini söyle bi zahmet...

Mahpeyker’in mektubunda kocaman harflerle tek bir şey yazıyordu:
SOBE! SOBE! SOBE! OH BE!

Arap Kızı Camdan Bakarken

SORMAGİR MAHALLESİ, Mürdümeriği Sokak'ta sıradan sayılabilecek kadar tuhaf bir gündü...

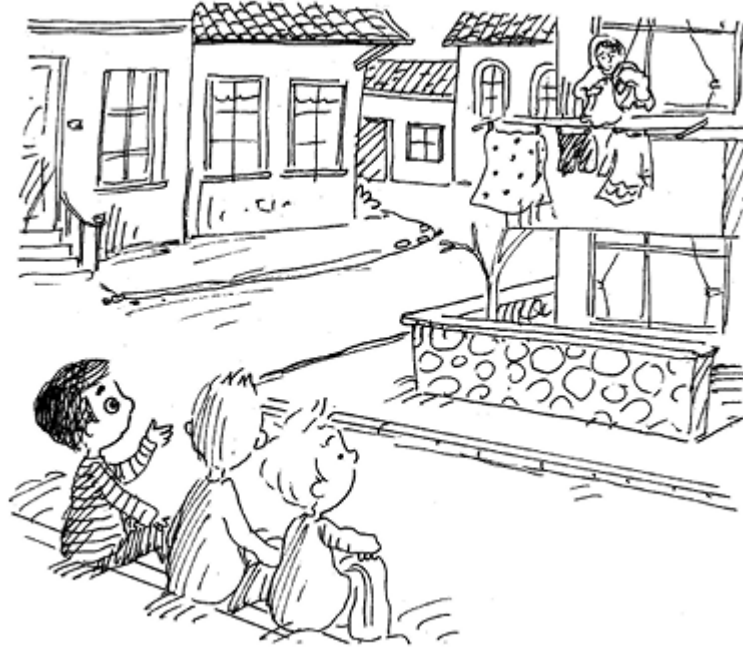
Deli Belkıs, naylon terliklerini şaplata şaplata evinden çıkıp ekmek almak üzere, “Aynaşanın kaynaşanın / Yol üstünde oynaşanın / Elek satan kör paşanın / Cümle âlemin gözüne tü tü tüü!” diye diye taş fırına kadar yürüdü gitti...

İki çipil kedi, Pötürgeliler Kültür ve Dayanışma Derneği'nin süs havuzunda,—bi süredir sadece sırt üstü—yüzen ihtiyar Japon balıkları yüzünden birbirine girdi... Derneğin emektar çaycısı, Yadigar Emice, uzun saplı bir süpürge ile koştu geldi ve “Durun! Siz kardaşsınız!” diye bağırarak, olayı kansız bir şekilde bastırdı!

Çatapat fabrikasının gece bekçisi İcabettin Dayı ise, uykusuzluktan şişe şişe limon kadar irileşmiş gözlerle yanımızdan geçip giderken, “Nöyrüysünüz la yine orda, çakallaaa!” demeden edemedi...

Dedim ya! Sıradan sayılabilecek kadar tuhaf bir gündü...

İdris Takacı, kör çakısını kaldırım taşlarına sürte sürte bilemeye çalışırken, birden durdu ve “Yağmur yağacak ha!” dedi.

– Nerden biliyon?

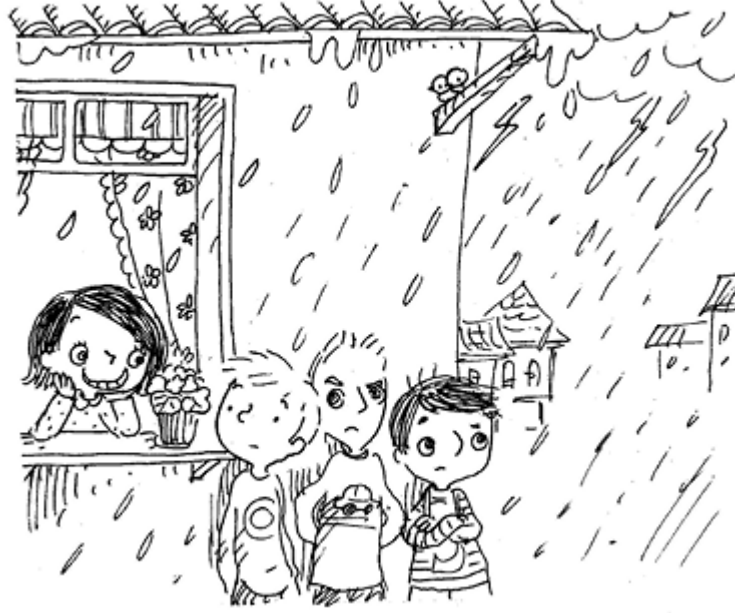
–Baksana, Vasfiye teyze çamaşırları topluyo! On dakika önce astıydı, daha kurumadı ki o çamaşırlar.

– Eeee!

– Kadınlar çamaşırları kurumadan toplarsa yağmur yağar!”

– Hadi be!

– Görürsün!

Gördük gerçekten... Az sonra gök gümbür gümbür gürlemeye, şimşekler çakmaya başladı. Arkasından da yağmur...

Ama ne yağmur..!

İdris Takacı, Tacettin Taci ve bendeniz kaç a koşa, Safinur Tazenanelerin evlerinin saçak altına atıverdık birbirimizi.

– Ben demedim miydi?

Kaldırım kenarlarından dereler akıyor, sevgili ağaçlarımızdan dökülen koca koca yaprakları, minnacık kayıklar gibi alıp götürüyor, yolların tozunu toprağını çerini çöpünü silip süpürüyordu yağmur...

Bu yapraklar şimdi gidecek, baharda tekrar gelecek, dedi İdris Takacı.

Gök gürültülerinin, şimşek çatırtılarının ve iri ılık yağmur tanelerinin tatlı tıptırtılarına değmeden dokunmadan aralarından usul usul sıyrılıp kulağımıza kadar gelen incecik, kadifeden ve tanıdık bir sesle irkiliverdik:

Yağmur yağıyoooooor

Seller akıyoooooooooor

Araaaaaaap kızıııııı

Camdan bakıyoooooooooor!

Bu, Safinur Tazenane'nin sesiydi. Pencereyi açmış, hem yağmuru, hem bizi seyrediyor, hem de şarkı söylüyordu.

– Ben de biliyorum o şarkıyı dedi İdris Takacı...

– Ben de biliyordum ama unutmuştum, diye söze katıldı Tacettin Tacı

– O zaman sana annen öğretmemiş dedi, Safinur Tazenane...
– Ne alakası var? diye sordu İdris Takacı
– İnsan annesinin öğrettiği şarkıları hiç unutmaz da... diye cevap verdi Safinur Tazenane.

Ben sustum...

Tacettin Tacı'de sustu...

Yağmur yağıyor, seller akıyor... Ve Safinur Tazenane, camdan bakıyordu...

– Bu yapraklar şimdi gidecek, baharda tekrar gelecek, dedi İdris Takacı. Ayaklarımızın dibinden kaya kaya giden bir avuç sararmış ıhlamur yaprağının ardından bakarken...

Yağmur pek öyle hemencecik dinecek gibi görünmüyordu.

– Tacettin Tacı, dirseği ile İdris Takacı'nın böğrüne şöyle bi değiverdi şakacıktan ve gülerek sordu:

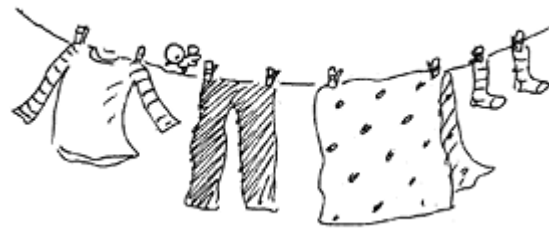
– Ne zaman duracak peki bu yağmur? Onu da, desene!

İdris Takacı, yağmurun öyle çabuk dinmeyeceğini, hatta bundan sonra taaa bahar yaz aylarına kadar bol bol yağmur yağacağını, yağmurun yağmadığı günlerde de öyle günlük güneşlik sımsıcak oyun havalarının, Sormagir'e artık pek uğramayacağını biliyordu.

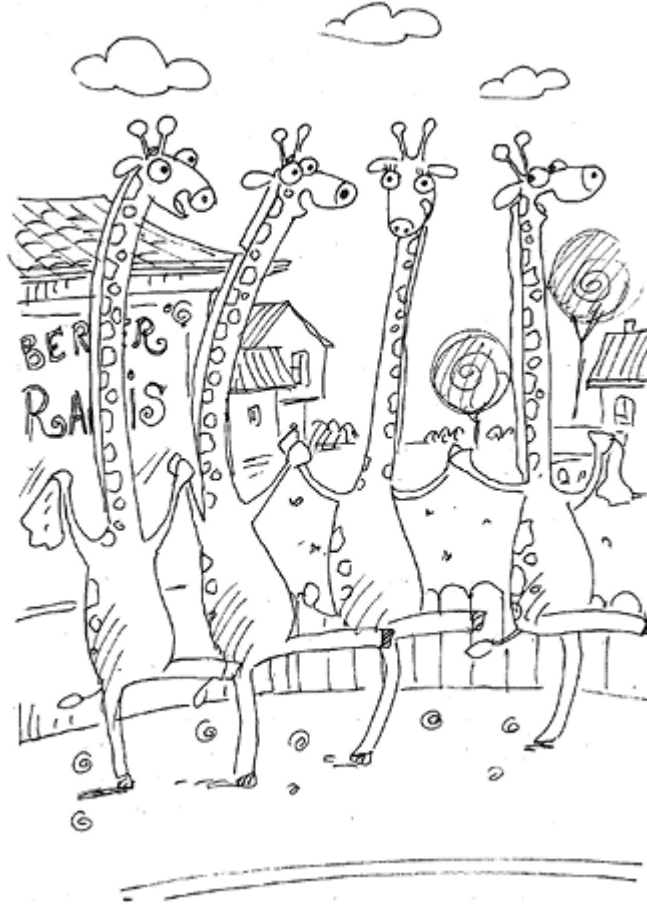
Hepimiz biliyorduk..

İdris Takacı, Tacettin Tacı'nın şakacıktan dirsek darbesine aynı şakacıktan dirsek darbesi ile cevap verdikten sonra, gülerek:

– Vasfiye Teyze çamaşırları tekrar astığında! dedi.

Safinur Tazenane'nin Acayip Rüyası

SAFİNUR TAZENANE o gün çok dalgındı. Çünkü gece rüyasında kocaman dört zürafanın, “Yine yeşillendi fiındık dallarını! Yine yeşillendi fiındık dallarını Te te te! Hobaaaa!” diyerek halay çektiklerini görmüş ve bu acayip rüyaya bir anlam verememişti.

Zürafalar, Berber Ramis’in dükkanının önünden, taa Metanet teyzelerin bahçedeki bodur elma ağaçlarının oraya kadar halay çeke çeke geçip gitmişler ve elmalığın orada pıt, pıt, pıt pıt diye ortadan kaybolmuşlardı.

– Üstüme iyilik sağlık dedi. Mahpeyker Çıtırak. “Ne kadar da acayip bir rüya...”

– Demek dört zürafa gördün öyle mi? diye sordu İdris Takacı.

- Ne o inanmadın mı? dedi Safinur Tazenane. Belli ki azıcık alınmıştı.
- Niye inanmayayım canım diye cevap verdi İdris Takacı. “Rüya netice de! Ben de bir zamanlar ‘Oleeeey! Oleeeey!’ diye bağırın ve sevinçten havalara zıplayan gübre böcekleri görmüştüm!”
- “Püffürt!” diye gülmekle patlamak arasında bir ses çıkaran Tacettin Tacı, merakla sordu:

- Neye seviniyorlarmış gübre böcekleri onu da gördün mü peki?
- Fillerin... dedi İdris Takacı.. Ama cümlesini tamamlayamadan o da bir küçük gülme krizine girdi.
- Ne olmuş fillere!? diye söze karıştı Mahpeyker Çıtırak.
- Ne olacak... diye cevap verdi İdris Takacı karnını tuta tuta. “Fillerin barsakları bozulmuş! İshal olmuş filler!”

Bu cevaba sadece Mahpeyker Çıtırak değil, Safinur Tazenane de gülmeye başladı. Tacettin Taci ise zaten makaraları çoktan koyvermişti...

Tacettin ile İdris beni ortalarına aldılar. Halay çekmeye, halay çekerken de “Yine yeşillendi fındık dalları” türküsünü söylemeye başladık.

– Te te te te! Hobaaaaa!

– Durun durun durun! diye bağırdı Mahpeyker Çıtırak. “Ben galiba bu rüyanın ne anlama geldiğini çözdüm!”

Durduk!

O kadar ciddiymi ki! Gülmeyi de kestik. En çok da Safinur Tazenane ciddiymi ama. Bu garip rüyayı gören ve bir anlam veremeyen oydu neticede...

– Söyle bakalım! dedi merakla.

– Zürafalar ne yer?

– Ağaçların yeşil yapraklarını, dallarını falan..

– Peki bir zürafayı en çok ne sevindirir?

– Tabii ki dalların yeşillenmesi!

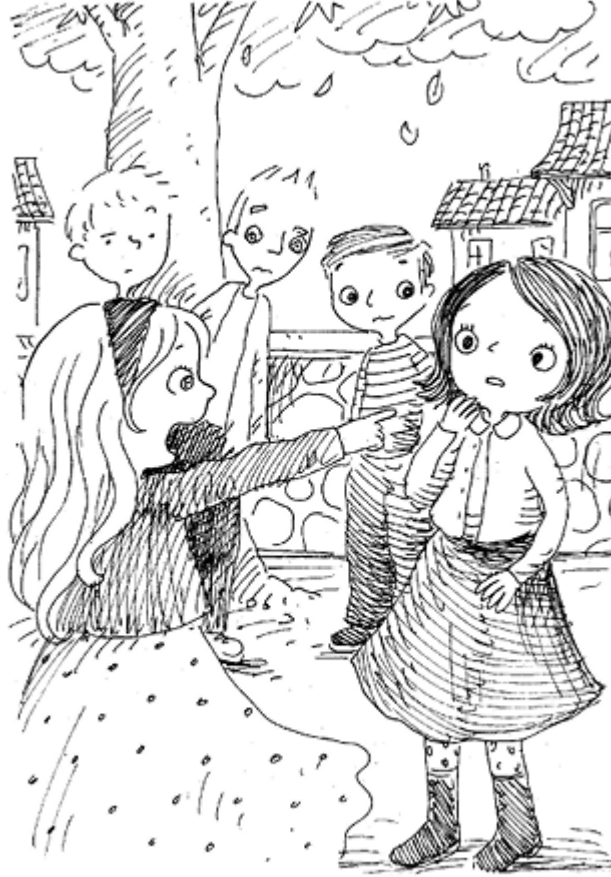
– Peki dallar ne zaman yeşillenir?

– Bahar geldiğindeeee...

– Hah! İşte bu!

– Ben hiçbi şeycik anlamadım hâlâ.

Safinur Tazenane'ye uzun işaret parmağını uzatan Mahpeyker Çıtırak, “Şimdi söyle bakalım” dedi. “Zürafalar halay çeke çeke nereye kadar gidip orada pıt pıt pıt diye kaybolmuşlardı?”

– Pıt pıt pıt değil! diye lafa balıklama daldı Tacettin Tacı. “Pıt pıt pıt ve pıt! Dört tane zürafa vardı hatırlarsan!”

– Taco sulandırmasana! diye onu dürtükledi İdris Takacı. Belli ki bu işin nereye varacağına o da çok meraklanmıştı.

Mahpeyker'in sorusuna, “Me Me Me Metanet teyzelerin elma bahçesine...” diye cevap verdi Safinur Tazenane. Ama çok şaşkındı.

– İşte bu! Her şey ortada! dedi Mahpeyker Çıtırak.

– Ortada olan ne? dedi İdris Takacı.

– Bahar geldi! Safinur’un rüyası bize baharın geldiğini söylüyor. Zürafaların sevinçten halay çekmelerinin tek bir anlamı var: Sormagire bahar geldi. Siz daha uyuyun!

– Tabii ya! dedi Tacettin Taci.

Mahpeyker’in ne demek istediğini şıp diye anlamıştı. Aslında hepimiz anlamıştık. Çünkü zürafaların neşe içinde, türküler söyleyerek, halay çeke çeke gidip pıt pıt pıt ve pıt diye ortadan kaybolduğu o küçük elmalık, Sormagir Mahallesi’nde, baharın ilk geldiği yer olarak bilinirdi. Çünkü ilkin oradaki elma ağaçlarının dallarında minicik minicik yapraklar belirir, ilkin o bodur elma ağaçlarının dallarında çiçekler açar ve bütün mahalle, baharın geldiğini ama gerçekten de geldiğini böyle farkedirdi.

Ev oturmalarında hanımlar, Metanet teyzeye, “Sizin elmalık coşmuş yine” derlerdi.

“Şükür kavuşturana!” diye cevap verirdi Metanet teyze. “Bahar geldi. Mevlam o kupkuru dallara, nasıl da yine can verdi...”

Ha! Ha! Ha! Hapşuuuuu!

HAVALAR soğumuş, kış bütün alametleri ile beraber burnumuzun dibine kadar gelmişti ama kar daha yağmamıştı. Ve bütün çocuklar gibi biz de, karın yağmasını büyük bir heyecanla, artık tükenmek üzere olan heyecanlı bir sabırla beklemekteydik...

Kar! Kar! Kar! Allah'ım nolur yağsın artık kar!

Kar yağmalı, yollar, bahçeler, evlerin çatıları bembeyaz bir battaniye ile kaplanmalı ağaç dallarından meyve ve yapraklar yerine kocaman kar topları sarkmalı ve kartopu oynamalı, kardanadam yapmalıydık...

Tacettin Tacı, “İdris sen bilirsin böyle şeyleri. Bugün kar yağar mı?” dedi.

“Nerden bilecek?” diye güldü Mahpeyker Çıtırak. Safinur Tazenane karı o kadar severdi ki, müjdeli bir haber duyarım belki diye İdris Takacı’nın ağzının içine bakmayı tercih etti..

Ben başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gri bir takım iri bulutlar, baştan ayağa Sormagir’i kaplamıştı. Her an yağabilirdi kar, bu pek bi mümkün görünüyordu.

İdris Takacı ise, o gün pek iyi görünmüyordu. Bunu her zamankinden daha az konuşmasından anlamıştık. Onun için oldukça uzun sayılabilecek bir sessizlikten sonra,

“Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!” dedi. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk. İdris nezle olmuştu ve İdris nezle olunca hapşıırırdı, çok hapşıırırdı.. ama ne hapşıırmak...

– Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!

– Geliyo geliyo! Herkes sığınacak bir yer bulsun kendine! Çukur açalım mevziler kazalım.. bi’şeyler bi’şeyler...

– Safinur abartıyosun!

– Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!

– Mendil vereyim mi İdris. Mendil Mendil! Mendil! Mentollü, kabartma yüzeyli, papatya özlü, nemlendiricili, tahriş etmeyicili...

– Mahpeyker bence sen uzaklaş! Kaç buralardan, kurtar kendini. Safinur resmen çıldırdı zaten...

– Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!

– Eyvah! İdris'i atmosferden toplayacağız bi patlarsa..!

– Hapşırmayayım diye ağzını burnunu sıkıca kapatırsa içe doğru patlarmış insan. Felç olurmuşsun!

– Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!

– Bakın burnu nasıl kızardı! Burun kızarıklığı ciddi bir nezle olayı ile karşı karşıya kaldığımızı gösteriyor.

– Sırtına vursak mı?

– Sırtına vurunca ne olacak Mahpeyker saçmalama!

– Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!

- Önünde durmayın! Tacettin eğil eğil!
- Ya ne hapşırıkmış be abi!
- Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!
- İnsan hapşırınca ağzından burnundan fırlayan mikroplu su damlacıkları saatte 160 kilometre hızla etrafa saçılmış. O yüzden kaçarak kurtaramayız kendimizi, en iyisi İdris’in hapşırık menzilinden çıkmak.
- Ne yani Tacettin 160 kilometre uzağa mı gideceğiz!
- Yok be! Önünden çekilelim yeter. Aslında en iyisi İdris’in ağzını bir mendil ile kapatması.
- Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!
- İyi ki dışarıdayız ha! Eğer evin içinde olsaydık ve İdris böyle hapşırsaydı odanın içine yayılan bakteriler yarım saatten daha uzun bir süre

havada uçuşur dururdu. O havayı soluyanlar da hasta olurdu.

- Ay ne iğrenç!
- Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!
- Yemin ediyorum az önce şu ağaçta bir sürü serçe kuşu vardı bak bi tane kalmadı! Tehlikeyi sezdiler kaçtılar, hayvanlar sezermiş ya!
- Kargalar duruyo ama! Onlar sezemedi mi tehlikeyi!
- Karga kızım onlar en genci seksen yaşındadır. Acı patlıcanı karga çalmazmış..
- O ne biçim atasözü öyle...
- Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!
- Tutma kendini İdris tutma! Hapşır da bitsin bu eziyet!
- Sence belediye gelip İdris'i mühürler mi? Çevreye mikrop saçtığı için!

- Onu bilmem de, akşama nane limon, zencefil, tarçın, elma kabuğu, armut sapı, üzüm çöpü, okaliptus yağı, lavanta... artık ne varsa kaynatıp içirir buna Remziye teyze...
- Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!
- Bak gözleri tamamen kapandı. Demek ki bu sefer hapşırarak. Çünkü insan hapşırırken gözleri kapanır.
- Hapşırsa da kurtulsa çocuk!
- Bu hapşırık artık geri gitmez. Çıkacak illa ki! Hem hapşırmak pek sağlıklıymış. Solunum yolları temizlenirmiş.
- Nasıl yani?
- Ne varsa çıkıyo ya dışarı ondan!
- Bögg!

– Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa!
– Hadi İdris! Hadi! Sana güveniyoruz!
– Ya ya ya Şa şa şa! İdris Takacı çok yaşa!
– Bunu hapşırdıktan sonra söylememiz gerekmiyor mu?
– Neyi!?
– Çok yaşa yı!?
– Haa! Haa! Haa! Haa! Haaaaa! Ha! Ha! Haaaaaaaaaaaaa!
– Herkes eğilsin! Bu sefer tamam!
– Hapşuuuuuuuuuu! Oh be!
– Ayyy İdris o nasıl hapşırdı öyle! Her tarafa beyaz bayaz şeyler saçıldı.
Bak üstümüze üstümüze düşüyorlar. Ay hepimiz hasta olacağız! Sana ağzını
kapa demedik mi? Mendil üstüne mendil vermedik mi?

– Safinur!
– Benim zaten zayıf bir bünyem var. Doktor Vedat amca öyle söyledi.
Mikroptan, mikroplu şeylerden uzak durmalıymışım. Yoksa hemencecik
hastalık kapabilirmişim. Ben şimdi nezle olursam, nezlem gripe dönerse
sonra zatürre falan... Allah'ım Allah'ım!
– Safinur!
– Acı acı şuruplar, iri iri haplar! Ay aman iğneler daha bilmem neler..
Balık yağları, nanelimonlar, elma kabukları, okaliptus buharında durmalar..
Allah'ım Allah'ım! Okula da gidemem ben şimdi, dışarı da çıkamaaaam!
Ay üzerimize üzerimize dökülüyor mikroplu bakterili hapşırık zerreleri hem
de saatte yüzatmış binmilyon kilometre hızla...

- Yok artık!
- Safinur!
- Ne var? Safinur! Safinur! Ne var?
- Kar yağıyo! Kar! Kar!
- Haaaaa...